

“Trăiți ca oamenii liberi, dar nu ca și cum ați avea libertatea drept acoperământ al răutății, ci ca slujitori ai lui Dumnezeu”

(I Petru 2, 9)

Cuprins

Postul Mare	1
Noțiuni de calendar	4
Pildă de folos	7
Din viața parohiei	7

Contact:

Pr. Ioan Cozma

(212)874-4490

(929)600-1134

stdumitrunyc@gmail.com

PAROHIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ “Sf. Dumitru” (New York City) Viața parohiei

Nr. 27 / 2021

IANUARIE - MARTIE

Postul Mare și semnificația lui pentru viața duhovnicească

Anul bisericesc este împărțit în 3 mari perioade, ușor de reținut: *Penticostarul*– din Duminica Învierii și până la Pogorârea Duhului Sfânt (Cincizecimea) adică 50 de zile de la Paști; *Octoihul*– de la Pogorârea Duhului Sfânt până la Duminica Vameșului și a Fariseului; *Triodul*–de la Duminica Vameșului și a Fariseului până la Învierea Domnului (Paști).

Acum am intrat deja în perioada Triodului, adică perioada pregătitoare pentru Paști. Observați cât de mare este această perioadă pregătitoare. Sunt 3 săptămâni înainte de post, apoi 6 de post și Săptămâna Mare: în total 10 săptămâni de pregătire.

De ce așa de mult? Pentru că Învierea Domnului este centrul Anului Liturgic, a anului bisericesc. Învierea e Centrul vieții noastre alături de Dumnezeu. Fără Înviere zice Sf. Apostol Pavel că zadarnică ar fi credința noastră (I Corinteni 19, 14-15). Nimic nu ar avea sens din toate ale Bisericii, din toate ale relației noastre cu Dumnezeu, dacă Iisus Hristos nu ar fi înviat.

În primele veacuri, creștinii aveau 2 sărbători, atât. Prima era serbarea Învierii Domnului, odată pe an, exact în ziua în care s-a întâmplat. A doua sărbătoare era duminica, prin care creștinii serbau Învierea Domnului săptămânal, prin frângerea pâinii, adică prin sfințirea pâinii și a vinului și împărtășirea cu Trupul și Sângele Domnului.

Treptat la aceste sărbători s-au adăugat și celelalte. La început, postul pentru Învierea Domnului era de o zi sau două. Apoi s-a mărit la o săptămână și apoi a ajuns la 40 de zile, așa cum a postit Mântuitorul nostru Iisus Hristos. În perioada primară a Bisericii Ortodoxe, sâmbetele și duminicile nu erau zile de post, ci zile de dezlegare și bucurie. De altfel e ușor de observat în tipicul bisericesc cum și acum sâmbetele și duminicile au o rânduială mai festivă, dezlegări mai dese, fiind clar că normal ar fi fost ca în aceste zile să nu postim. Totuși sub influența unui tipic monahal mai exigent, postul a fost extins și la ultimele 2 zile din săptămână.

În ziua în care se face liturghie nu ar trebui să se postească. De ce? Pentru că zice Domnul atunci când e întrebat de iudei de ce ucenicii Lui nu postesc: „Pot oare, fii nunții să fie triști câtă vreme mirele este cu ei? Dar vor veni zile când mirele va fi luat de la ei și atunci vor posti.” (Matei 9, 15). Liturghia aduce pe Dumnezeu între oameni. La Sfânta Liturghie, rugăciunile preotului și ale credincioșilor cheamă pe Duhul Sfânt să sfințească pâinea și vinul, și astfel Iisus Hristos vine în mod real în pâine și în vin. Venind

Domnul între noi, înseamnă că Mirele este cu noi, și atunci nu mai trebuie să postim. Când Domnul e cu noi e ca o zi de Paști, ca o zi de Înviere. Acolo unde este Domnului, e lumină și bucurie, și nimic nu mai lipsește. Când mirele nu e cu noi, atunci nu avem liturghie, și atunci e zi de post.

Erau biserici creștine în primele veacuri care calculau cele 40 de zile de post cu tot cu sâmbetele și duminicile în care nu posteau, dar erau și comunități care calculau fără ele, și astfel postul Paștilor devenea mai lung.

Postul Paștilor era în Biserica primară perioadă de pregătire pentru cei ce vroiau să se boteze în numele lui Iisus Hristos. Creștinii vroiau să se boteze în noaptea de Înviere, pe temeiul cuvintelor Sfântului Apostol Pavel care zice: „Au nu știți că toți câți în Hristos Iisus ne-am botezat, într-o moarte Lui ne-am botezat? Deci ne-am îngropat cu El, în moarte, prin botez, pentru ca, precum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, așa să umblăm și noi într-o înnoirea vieții” (Romani 6, 3-4).

Botezul nu se oferea pur și simplu celor dornici, ci presupunea o perioadă de pregătire. Astfel cele 40 de zile de post erau perioadă de cateheză / de învățare pentru catehumeni (pentru cei ce vroiau să se boteze). În aceste 40 de zile, viitorii creștini învățau cuvintele Domnului din Scripturi, adică din evanghelii, din epistolele sfinților apostoli, dar și din cărțile Vechiului Testament. În această perioadă episcopul le tâlcuia rugăciunea Tatăl nostru și crezul. Trebuiau să le învețe pe de rost pe amândouă și să le rețină. Orice creștin botezat trebuie să le știe și să le zică înaintea Domnului zilnic. Slujba de Înviere păstrează și acum pasaje care amintesc de aceste botezuri din noaptea de Paști. De exemplu, la sfânta liturghie, în loc de „Sfinte Dumnezeule, sfinte tare, sfinte fără de moarte, miluește-ne pe noi”, cântăm „Câți în Hristos v-ați botezat în Hristos v-ați îmbrăcat”.

Cei care vroiau să se boteze li se citeau exorcizări în fiecare zi, adică rugăciuni de scoa-

tere a duhurilor rele din om. Această perioadă de pregătire pentru botez, până la Paști, era și o perioadă de pocăință, când fiecare catehumen trebuia să-și conștientizeze păcatele și să renunțe la apucăturile vechi. Să-și ceară iertare înaintea Domnului... Și să înceapă o nouă viață, să se nască a doua oară, de data aceasta nu la viața firească, ci la o existență fericită. Pentru acești oameni care se botezau, sărbătoarea Învierii Domnului o resimțeau cu adevărat ca o trecere de la moartea vieții în păcat la viața în Hristos. Botezul primit le ștergea toate păcatele. Erau îmbrăcați în cămăși albe până la pământ, pe care trebuiau să le poarte 7 zile, ca semn al hainei luminoase pe care au îmbrăcat-o. „Dă-mi mie haină luminoasă, Cela ce te îmbraci cu lumina ca și cu o haină” cântăm noi la botez. Noii botezați se împărțeau imediat în această noapte cu Trupul și Sângele Domnului. Învierea era efectiv pentru ei Paști, adică trecere (în limba ebraică), trecere dintr-o viață fără sens, plină de patimi și întuneric, la LUMINĂ, la SENS, la ADEVĂR.

Treptat, cu cât anii treceau botezurile adulților erau din ce în ce mai rare. Și asta pentru că odată cu edictul de eliberare a creștinilor de la Milan dat de Sfântul Împărat Constantin, foarte mulți oameni au început să se boteze și să devină creștini. Așa se face că treptat populația imperiului Bizantin (Roman) devenise majoritar creștină. Botezurile începeau să se facă din ce în ce mai des la copii, căci adulții erau deja botezați.

Ce mai însemna Învierea pentru un adult care primise botezul cu ani de zile în urmă?

De altfel, această practică a botezurilor din noaptea Învierii s-a extins și la praznicul Nașterii Domnului și la celelalte mari praznice ale Maicii Domnului și ale evenimentelor mari din viața Domnului nostru Iisus Hristos. Această perioadă de 40 de zile devenise acum pentru creștini perioadă de cateheză. Și așa ar trebui să rămână. Ce învățau creștinii în aceste 40 de zile? Învățau ce înseamnă Botezul pentru viața lor? Ce înseamnă viața duhovnicească...

Învățau despre credința la care s-au convertit... și despre adâncurile teologiei.

Dragilor, inima vieții liturgice a anului Bisericesc este Săptămâna Mare. Rețineți acest lucru. Centrul duhovnicesc și liturgic al anului bisericesc este SĂPTĂMÂNA MARE. De aceea, postul de 40 de zile a fost treptat separat de săptămâna mare. De aceea astăzi avem 42 de zile de post (6 săptămâni) + Săptămâna Mare, adică în total 7 săptămâni de post. Perioada Triodului (3 săptămâni înainte de post + 42 de zile de post + Săptămâna mare) este INIMA VIEȚII ECLESIALE, A EXPERIENȚEI MI-STAGOGICE TRĂITE de credincioșii ortodocși.

Dragilor, am intrat deja în Triod, și avem 3 săptămâni pentru a ne pregăti pentru MAREA PREGĂTIRE. Un fel de antrenament la ANTRENAMENTUL OFICIAL. Postul Mare ne pregătește pentru o călătorie minunată spre Învierea Domnului.

Călătorie care culminează cu intensitatea maximă în Săptămâna Mare când vom retrăi alături de Domnul nostru Iisus Hristos fiecare zi de chin, fiecare cuvânt al Lui, fiecare gest făcut pentru mântuirea noastră. De ce facem asta? Ca să înțelegem ce a făcut Dumnezeu pentru noi, și ce vrea să ne ofere. Și să ne dorim acest mare dar.

Postul Mare e un drum care ar trebui să aibă în centru 3 aspecte esențiale: Pocăința, Lăcrimile și Milostenia.

Ca să înțelegeți mai bine la cel mă refer, haideți să vedem ce duminici au rânduit Sfinții Părinți înainte de începerea Postului Mare.

Prima, *Duminica Vameșului și a fariseului*, aduce înaintea noastră două aspecte importante: mândria ca izvor al tuturor relelor în ființa noastră, și Hristos – Mielul lui Dumnezeu care vine să ispășească păcatele întregii omeniri. Postul e perioadă de curățire și vindecare de păcate. Nu putem pleca la acest drum fără a ne cunoaște dușmanul numărul unu din ființa noastră: M A N D R I A.

A doua duminică, este *Duminica Întoarce-*

rii Fiului Risipitor, care ne aduce aminte de pocăință: de pocăința ca taină, ca taină de zi cu zi a sufletului nostru, oră de oră, minut de minut.... Să ne amintim de greșalele noastre și să cerem iertare și vindecare de la Hristos Domnul. Și să nu uităm că El ca un Tată iubitor ne așteaptă cu brațele deschise acum și la sfârșitul drumului anevoios către Împărăția Cerurilor.

Urmează apoi *Duminica Înfricoșătoarei Judecăți*, care pune înaintea sufletelor noastre aducerea aminte de iad și de pedepsele de acolo. Aduce aminte de răsplata faptelor noastre... Ne înfricoșează puțin pentru a ne pune în mișcare pocăința, pentru a nu mai sta în lenevire. „Hai suflete al meu, grăbește-te!” Ia-o înainte și câștigă-ți sufletul! Deja de acum renunțăm la carne și ușor ușor trecem spre o perioadă de asceză / înfrânare mai aspră. Și apoi ultima duminică înainte de post este cea a Izgonirii lui Adam din Rai. Ca să ne amintim că păcatul pe care-l fac acum mă depărtează de Dumnezeu, mă scoate afară din comuniunea cu El, și mă lasă gol, fără har... Trist și singur...Căci nu poate trăi omul fără de Dumnezeu pe acest pământ, și să fie fericit. Această duminică ne așează practic goi, dați afară din rai, ca Adam în fața ușilor raiului. Și din prima zi a postului trebuie să începem drumul acasă... acasă către Creatorul nostru drag... Către Hristos... Către Învierea Lui, care este și învierea noastră.

Din prima zi de post începem cu Canonul Sfântului Andrei Criteanul identificându-ne treptat nu doar cu căderea lui Adam și a Evei ci cu multe personaje biblice și căderile lor. Căderi, care sunt metafore ale căderilor noastre în păcat, după cum Sf. Andrei Criteanul frumos le -a arătat. Și din toate ale Vechiului Testament și ale Noului Testament avem de învățat pocăința, lacrimile, rugăciunea, înfrânarea, întoarcerea la Dumnezeu, iubirea de aproapele, milostenia, pacea, și toate roadele Duhului Sfânt.

Postul Mare este fraților DRUMUL ÎN-POI ACASĂ, pe care-l retrăim în fiecare an. E drumul nostru iarăși către Botez / Înviere, către noua viață. E o retrăire a botezului... prin

lepădarea de păcate, spovedanie și pocăință.

Postul mare este perioadă de cateheză. Creștinii trebuie zi de zi să fie la școală în acest post. Să citească din Sfânta Scriptură și din viețile și scrierile Sfinților Părinți.

Cartea Triodului din care se vor intona la strană cântări până la Paști este un monument al Ortodoxiei, este o sinteză de peste 10 secole de experiență duhovnicească a părinților Bisericii Ortodoxe. De la început Postului Mare până la sfârșit cântările mustesc de apeluri la pocăință, rugăciune, înfrânare, iertare, milostenie... și înglobează întreg mesajul Răstignirii și Învierii Domnului.

Postul Mare este un drum inițiativ pe care Biserica ne invită să-l facem an de an, pentru a adânci și mai mult viața noastră în Hristos.

Închei cu aceste gânduri:

Nu vom simți nimic nou în Postul Mare dacă nu citim și învățăm în fiecare zi ce este credința noastră ortodoxă (Scriptura și Sfinții Părinți) și dacă nu facem schimbări radicale în viața noastră, în faptele noastre.

(Claudiu Balan)

NOTIUNI DESPRE CALENDAR

În vechime fiecare popor avea propria numărătoare a anilor și a zilelor. Aceste numărători se numesc astăzi calendar – de la latinescul *calendae*, care desemna la romani fiecare început de lună, când locuitorii unei cetăți erau chemați pentru a se face anumite anunțuri de interes public, dar și sărbătorile zeilor din luna respectivă. Cele mai cunoscute calendare antice sunt: 1) egiptean; 2) babilonian; 3) roman; și 4) iudaic. Dintre toate - calendarul egiptean era cel mai exact.

În sec. I înainte de Hristos, când Imperiul Roman cuprindea întreaga Europă centrală și de sud, cu niște regiuni din Africa și Asia, se impunea o singură numărătoare în tot Imperiul. Conștient de valoarea calendarului alexandrin, în anul 46 înainte de Hristos împăratul Iulius Caesar a poruncit învățatului Sosigene din Alexandria Egiptului să întocmească un calendar care să fie valabil pentru tot Imperiul. Calendarul elaborat a primit numele împăratului care l-a comandat (iulian). Acest calendar calculează anul sideral, care ține cont de mișcare Soarelui, Lunii, Pământului și a Stelelor, deci de toate elementele create de Dumnezeu în acest scop (Facere 1,14 ș.u.; Sirah 43, 2.7.9.12.). Acest an are 365 zile și 6 ore, adică anul avea 12 luni a câte 30-31 zile, iar ultima lună (februarie) avea 28 zile și o dată la 4 ani, prin comasarea celor 6 ore, avea 29 zile. Anul începea la 1 martie 4 și se termina la 28 (29) februarie. Anii cu 365 zile se numesc comuni, iar cei cu 366 – bisecți. Tot Sosigene a stabilit ca echinocțiul de primăvară să fie la 24 martie (în anul 46 înainte de Hristos).

Biserica creștină a preluat acest calendar, dar mai târziu a stabilit începutul anului la 1 septembrie, iar Apusul mai târziu, datorită unei tradiții locale, a stabilit 1 ianuarie ca început de an. Cu timpul atât oamenii de știință, cât și Sfinții Părinți au observat că anul sideral rămâne în urmă față de anul tropic, care ia în calcul doar rotația Pământului în jurul Soarelui și nu ține cont de Lună și Stele și care, după unii, ar fi mai exact.

În anul 325, la primul Sinod Ecumenic de la Niceea, Sfinții Părinți, vrând să precizeze regulile de stabilire a datei Paștilor, au observat că echinocțiul de primăvară a rămas în urmă cu 3 zile (ajungând la 21 martie). Ei au schimbat data de referință de pe 24 martie la 21 martie, dar nu au

prevăzut modificări pe viitor. Sistemul Pascaliei alexandrine – pusă de unii pe seama Sf. Chiril al Alexandriei († 444) – va „consfinți” pentru echinocțiul de primăvară data de 21 martie, chiar dacă, după observațiile astronomice, aceasta nu corespundea întru totul realității. Și astăzi, în virtutea tradiției bisericești, Biserica Ortodoxă în întregime sărbătorește ziua Paștilor după regulile de la I Sinod Ecumenic și Pascalia alexandrină, având data de referință de 21 martie. Calculat după anul tropic (solar), echinocțiul de primăvară este astăzi pe data de 8 martie pe calendarul iulian, adică din anul 325 până astăzi diferența dintre calendare este de 13 zile (când după calendarul tropic este data de 21, după cel sideral este 8), dar Părinții Bisericii n-au luat în seamă această diferență și au lăsat Calendarul neschimbat, dar fără ca aceasta să reprezinte o dogmă în sine.

În timp oamenii de știință au început să acorde o mai mare credibilitate anului tropic, în primul rând pentru faptul că se puteau face niște calcule mai exacte ale acestui an, dar cu unele mari dezavantaje. Încă din sec. XIII-XV învățați din Răsărit și Apus (Roger Bacon, Nichifor Gregoras, Issac Arghiros, Gheorghe Ghemistos Pleton și Nicolae Cusanus) atrăgeau atenția asupra faptului că diferența dintre calendarul sideral și cel tropic crește și mai mult, dar, în ciuda încercărilor, nu s-a făcut nici o schimbare. Calculele astronomice de atunci arătau că anul tropic este mai scurt decât cel sideral, numărând 365 zile, 5 ore, 48 minute și 45-46 secunde; astfel calendarul sideral rămâne în urmă față de cel tropic cu 11 minute și 14-15 secunde pe an, sau în același timp putem spune că anul tropic se grăbește față de cel sideral cu 11 minute și 14-15 secunde. Dacă adunăm acest interval de timp, obținem diferența de o zi la aproximativ 128 ani. Rămânea însă pentru toți necunoscută „enigma” de ce totuși astronomii se foloseau în continuare de calendarul sideral, nu de cel tropic, chiar dacă cunoșteau foarte bine diferența dintre ele. Mai mult decât atât, și astăzi astronomii sunt legați mai mult de

calendarul iulian și de anul sideral, recunoscându-i valoarea lui universală, cosmică și simplitatea calculelor cu ajutorul lui.

În sec. al XVI-lea în Apus anul sideral nu mai era luat în calcul și era considerat un sistem vechi, greoi și imperfect pentru a calcula anul. Din această cauză, în anul 1582 papa Grigore al XIII-lea face o reformă calendaristică, corectând diferența apărută, în acel an de 10 zile. Noul sistem comandat de papa și elaborat de astronomul italian Luigi Lilio se numea calendar gregorian. Conform acestui sistem gregorian, în 400 ani 7 se înlătură 3 zile. Prin urmare, anii care se împart la 400 (1600, 2000, 2400...) rămân bisecți, iar anii care se împart la 100 (nu și la 400) se transformă în ani comuni. Deși acest calendar gregorian are anumite avantaje, nu este nici el perfect, ci rămâne în urmă cu o zi la 3200 ani.

Patriarhii Răsăriteni au condamnat de mai multe ori această schimbare făcută în Apus, iar pentru faptul că inovația latină atingea și sărbătorirea datei Paștilor, ea a fost numită, fără menajamente drept erezie, iar cei ce o urmau trebuiau să fie afurisiți sau chiar anatemizați.

Totuși, după sfârșitul primului Război Mondial (1918) aproape toate țările lumii, în plan civil, au adoptat acest calendar gregorian și astfel în țările ortodoxe a apărut un dublu calendar: unul bisericesc – iulian, și altul civil – gregorian.

Încă de la sfârșitul sec. al XIX-lea unii învățați și teologi ruși pentru prima dată au propus „corectarea” calendarului iulian în Biserică. Dar odată cu Revoluțiile din 1905 și 1917, dar mai ales datorită temerii și dorinței de a evita o nouă schismă în Rusia, planul a eșuat. „Mișcarea de rezistență” împotriva stilului nou a fost susținută și de un număr foarte mare de teologi, astronomi și istorici ruși și străini. Paralel cu aceste eforturi ale rușilor, Patriarhia Ecumenică intenționa o reformă calendaristică, formând chiar două centre mari de calcul: la München și la Atena.

În cele din urmă, patriarhul Meletie

Metaxakis (cunoscut prin tendințele lui inovatoare) convoacă la Constantinopol în 1923 o Conferință teologică interortodoxă, adunând reprezentanți din toate Bisericile Ortodoxe pentru a hotărî problema calendarului. Această conferință nu a avut valoare de sinod, pentru că la ea nu au participat decât doar câțiva episcopi (și nu din toate țările), la ei adăugându-se mai mulți profesori de teologie și oameni de știință. Unele Biserici locale (Rusă – în primul rând) nu și-au trimis reprezentanți la conferință. Din partea Bisericii Ortodoxe Române au participat doar doi profesori de teologie. Totuși această conferință a hotărât ca fiecare Biserică Autocefală să treacă la calendarul iulian îndreptat, asemănător cu cel gregorian, dar „mai perfect”. Conform calendarului iulian îndreptat, dintre anii seculari (care se împart la 100), vor fi bisecți doar cei a căror cifră, împărțită cu 9, dă rest 2 sau 6, ceia lți fiind socotiți comuni.

Bisericile care au adoptat acest calendar iulian îndreptat sunt:

1. Patriarhia de Constantinopol – 1924
2. Patriarhia de Alexandria – 1928
3. Patriarhia de Antiohia – 1924
4. Patriarhia Română – 1924
5. Patriarhia Bulgară – 1968

Bisericile Autocefale din:

6. Grecia (cu excepția Sfântului Munte)
7. Cipru
8. Cehia Slovacia
9. Polonia
10. Finlanda și majoritatea Bisericilor Ortodoxe din Occident.

Au rămas după calendarul iulian vechi, „neîndreptat”:

1. Patriarhia Ierusalimului
2. Patriarhia Rusă (cu unele mici excepții)
3. Patriarhia Georgiei
4. Patriarhia Serbiei (azi o parte trec la calendarul nou)
5. Sfântul Munte, dependent de Patriarhia Ecumenică.

Între anii 1924-1927, Bisericile ce au trecut la calendarul iulian îndreptat au sărbătorit și

Paștile pe stil nou și astfel s-a făcut o dezbinare între Biserici, chiar și în privința prăznuirii celei mai mari sărbători creștine. În unele cazuri Paștile, după calendarul îndreptat, cade chiar înaintea Paștilor evreilor, ceea ce este anticanonic, de aceea în anul 1927 toate Bisericile revin la pascalia de stil vechi, păstrând stilul nou doar pentru sărbătorile cu dată fixă. Așa a apărut așa numitul calendar mixt – adică cu pascalie pe stil vechi, iar cu sărbătorile pe dată fixă pe stil nou.

În anul 1948 s-a organizat o Conferință teologică la Moscova (cu valoare de Sinod), la care s-a hotărât ca toate Bisericile Ortodoxe să sărbătorească Paștile după calendarul vechi, așa cum sărbătorește Biserica Ierusalimului (aceasta mai ales datorită minunii coborârii Sfintei Lumini sau a „Focului haric” care se coboară la Slujba Vecerniei din Sâmbăta Mare), iar în privința celorlalte sărbători – fiecare Biserică să țină de calendarul adoptat, fără ca aceasta să se considere o abatere canonică sau dogmatică. Calendarul vechi sau nou nu este un motiv de dezbinare; Bisericile pe stil nou sunt și ele Ortodoxe, toate Tainele sunt valabile la cei pe stil nou ca și la cei pe stil vechi, și toți au șanse egale la mântuire.

Este adevărat că, din punct de vedere al tradiției Bisericii și având în vedere unele prevederi liturgice și tipiconale, stilul vechi are mai multe avantaje și este mai simplu atât în calcul, cât și în aplicare. Tot în favoarea calendarului vechi se aduce și argumentul ciclicității (3 ani comuni / un an bisect (fără excepții), iar aceasta a fost văzut de unii ca un simbol al Sfintei Treimi, unică în Ființă și întreită în Persoane).

La Conferințele teologice care au avut loc în ultimii ani și la cele programate pe viitor, problema calendarului (stilului) rămâne încă una importantă. Pe de altă parte, unii credincioși și chiar ierarhi absolutizează aceste lucruri considerându-le drept dogme. Calendarul este ceva important, dar nu esențial în Biserică, de aceea, în duhul Sfinților Părinți,

trebuie mai degrabă de a lucra la păstrarea unității Bisericii Ortodoxe decât la accentuarea unor diferențe minore. Desigur, atunci când este o problemă dogmatică – situația este cu totul alta. Se greșește dogmatic în privința Calendarului doar atunci când Paștile este sărbătorit înaintea Paștilor iudaice sau odată cu acesta, ceea ce ar contraveni adevărului biblic, chiar dacă astăzi și evreii au rămas în urmă față de Calendarul tropic, iar noi (într-un fel) suntem nevoiți să așteptăm mai întâi Paștile lor, greșind din punct de vedere astronomic, căci ajungem tocmai în a doua lună plină după echinocțiul de primăvară, dar păstrând adevărul dogmatic. De aceea este nevoie de multe cunoștințe teologice și mult discernământ duhovnicesc pentru a deosebi esențialul de secundar și pentru a proceda corect, fără a face vreo dezbinare în Biserică.

Astăzi există diverse tendințe inovatoare în sânul Bisericilor Autocefale – unele ca o vădită lucrare a diavolului care dorește cât mai multe dezbinări. Noi însă avem obligația de a menține și a păstra neclintit adevărul de credință fără denaturări și adăugiri și în afara oricărui interes lumesc din afară. De multe ori se pune problema Calendarului atunci când creștinii vor să serbeze Anul Nou (1 ianuarie, stil nou) cu bucate de fruct pe masă, chiar dacă Postul Nașterii Domnului (calculat după stilul vechi) încă nu s-a terminat. De fapt, este greu de spus câți din cei care ridică astfel de probleme în Postul, totuși, din mustrare de conștiință probabil, sau din rea voință, ei ridică astfel de probleme. În tot restul anului, problema Calendarului este uitată pentru că nu mai deranjează interesele și pornirile lumești și pătimase ale nimănui. Să nu ne amăgim deci, dar nici să nu osândim pe nimeni.

(Ierom. Petru Pruteanu/www.teologie.net)

PILDĂ DE FOLOS **Oglinda sufletului nostru**

Fiecare om este ca o oglindă: el reflectează ceea ce-i fac ceilalți. Dacă cineva îi zâmbește, zâmbește și el; dacă cineva se încruntă la el, răspunde și el cu încruntare. Dar nu numai fața lui răspunde astfel, ci așa face și inima lui. Inima lui răspunde ca o oglindă la ceea ce vede el în inima celuilalt: dacă simte că cineva îl iubește, inima lui răspunde cu iubire; dacă simte că cineva îl urăște, inima lui răspunde cu ură.

Fiecare om scoate din visteria sufletului său ceea ce are – fie bunătate, fie răutate! Din păcate, omul răspunde răului cu rău și nu încearcă să biruie cu binele orice obstacol din viața sa!

„Celălalt de lângă mine nu este iadul, ci raiul meu. El devine iad când eu nu sunt pentru el rai.

(www.crestinortodox.ro)

DIN VIATA PAROHIEI **(Ianuarie—Martie)**

I. În mormântări

- ◆ Mila Haralambie
- ◆ Loretta Tatu

II. Parastase & pomeniri

- ◆ Daniela Datcu, parastas pentru Vasilica;
- ◆ Elena parastas pentru mama Maria Mihai;
- ◆ Florentina Georgescu, parastas pentru mătușa Cristina;
- ◆ Voica Vintilă, parastas pentru pr. Adrian Fetea și cei adormiți din familie;
- ◆ Dr. Cristian Stefan, parastas pentru soția Dr. Anuța Mirela și cei adormiți di familie
- ◆ Fam. Dr. Cosmin Gauran, parastas pentru cei adormiți din familie;
- ◆ Reta Culetu, Cristian & Luminița Culetu,

parastas pentru sora Valentina și cei adormiți din familie;

- ◆ Ema Florescu, parastas pentru soțul Mihai;
- ◆ Sotir & Rodica Chiacu, parastas pentru vărul Sotir și cei adormiți din familie;
- ◆ Teodor & Carmen Nastu, Olimpia & Catălin Manole, parastas pentru Diana
- ◆ Stela Mila & cu ficele Cristina și Mirela cu familiile, parastas pentru soțul Haralambie;
- ◆ Emanuela Roiu, parastas pentru tata Grigore Pavel și cei adormiți din familie;
- ◆ Mariana Șoitu, Marilis și Robert Panullo, parastas pentru cei adormiți din familie;
- ◆ Fam. Stefan Minovici, parastas pentru Ecaterina;
- ◆ Ștefana & Paul De Bary, parastas pentru mama Natalia;
- ◆ Corina Cotenescu, pomenire pentru bunica și cei adormiți din familie;
- ◆ Monica Conde, parastas pentru mama Elisabeta.

III. Situația financiară: Ianuarie-Martie 2021

Venituri: \$24,719 (\$8,239.66/luna)

Cheltuieli: \$39899 (13,299.66/luna)

Deficit: \$15,180

Mulțumim tuturor celor care au făcut donații substanțiale în lunile Ianuarie-Martie: Dr. Ilmana Fulger și Prof. Grigore & Vasilichia Burdea.

Alese muțumiri se cuvin celor care au donat contravaloare meselor care trebuiau ținute în lunile Ianuarie și Martie: Prof. Grigore și Vasilichia Burdea (Masa de Sf. Trei Ierarhi), Bogdan & Svetlana Chintea și Clara Sântimbrean (Masa de Buna Vestire)

Mulțumim doamnei Mirela Mila-Rus pentru aranjamentele florale pentru

icoane, precum și doamnei Rodica Petrișor pentru cumpărarea și plantarea florilor din fața bisericii.

Mulțumim credincioșilor care ajută în fiecare duminică la curățarea și dezinfectarea bisericii.

Dumnezeu să binecuvinteze și să răsplătească pe toți cei care ajută Sfânta noastră Biserică.

Mulțumim Preasfințitului Părinte Andrei, episcopul vicar al Episcopiei noastre, pentru vizita făcută parohiei noastre în data 26 Martie.

